

Sygn. akt VIII Ga 293/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Elżbieta Kala

Protokolant starszy sekretarz sądowy Joanna Bereszyńska

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2021 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) **M. K., H. D. z siedzibą w B.**

przeciwko: (...) **z siedzibą w B.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 23 czerwca 2021 r. , sygn. akt. VIII GC 252/21

1. oddala apelację;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VIII Ga 293/21

UZASADNIENIE

Powód (...) M. K., A. D. w B. wniósł o zasądzenie od pozwanego F. kwoty 30.951,58 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lipca 2020 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podał, że sprzedał pozwanemu towar, zaś z tytułu sprzedaży wystawione zostały faktury VAT. Powód wskazał, iż pozwany nie uiścił należnych powodowi kwot w terminach określonych na fakturach. Powód podkreślił, iż w związku z powyższym naliczył pozwanemu odsetki ustawowe w transakcjach handlowych, a następnie wezwał pozwanego do zapłaty przedmiotowych odsetek, lecz pozwany na dzień złożenia pozwu nie uregulował wskazanych należności.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 24 listopada 2020 r. w sprawie o sygn. akt VIII GNc 5336/20 Sąd Rejonowy Bydgoszczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu oraz orzekł o kosztach procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie pozwu oraz o zasądzenie kosztów postępowania wg norm przepisanych. Pozwany przyznał, iż strony łączyły stosunki gospodarcze. Pozwany podniósł, iż w trakcie współpracy handlowej pomiędzy stronami obowiązywały Ogólne Warunki Zakupów, zgodnie z którymi faktury były płatne w terminie podanym na zamówieniu, jeśli zaś zamówienie nie określało terminu płatności, faktury miały być płatne w terminie 90 dni od daty dostawy. Pozwany podkreślił, iż umowy były zawierane ustnie i za każdym razem

ustnie ustalano 90 - dniowy termin na zapłatę. Pozwany stwierdził, iż powód odstąpił od żądania odsetek, a powyższe znajdowało potwierdzenie w saldach które powód wystawiał pozwanemu. Pozwany wskazał, iż faktury VAT opłacane były w terminie, a powód naliczył odsetki bezpodstawnie. Pozwany zakwestionował okoliczności wskazane na fakturach VAT oraz wskazane na fakturach terminy zapłaty, które wynosiły 45 dni, wbrew zapisom OWZ. Pozwany podkreślił, iż powód nie wykazał roszczenia co do wysokości, gdyż powód nie wskazał, która wpłata uwidoczniła na zestawieniu wpłat została zaliczona na jaką fakturę VAT. Pozwany wskazał, iż powód nie udowodnił, iż pozwany pozostawał w opóźnieniu w płatnościach na rzecz powoda. Pozwana stwierdziła, iż powód winien wykazać ile dni pozwany zalega z płatnością konkretnej kwoty.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał swoje stanowisko w sprawie. Powód podkreślił, iż termin płatności faktur wynosił 45 dni, a nie jak twierdzi pozwany 90 dni. Powód wskazał, iż powyższe zostało ustalone w umowie o współpracy handlowej z dnia 20 kwietnia 2015 roku, w której wskazano, iż faktury są płatne w terminie podanym na zamówieniu, a jeśli zamówienie nie określa terminu płatności, to faktury są płatne w terminie 45 dni od daty dostawy. Powód podniósł, iż zapisy OWZ w zakresie terminu zapłaty nie obowiązywały strony, gdyż zgodnie z OWZ postanowienia OWZ mają pierwszeństwo przed innymi postanowieniami za wyjątkiem postanowień obustronnie uzgodnionych przez strony w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Powód zaprzeczył, iż odstąpił od żądania odsetek.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 czerwca 2021 r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo i orzekł o kosztach procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że strony pozostawały w stałych stosunkach gospodarczych.

Powód z tytułu sprzedanych pozwanemu towarów, wystawił pozwanemu faktury VAT, które Sąd Rejonowy wymienił w uzasadnieniu wyroku .

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy wskazał, że dniu 30 czerwca 2020 roku powód wystawił notę zbiorczą, w której obciążył powoda odsetkami z tytułu nieterminowych zapłat za wystawione faktury w łącznej wysokości 30 951,58 złotych.

Powyższy stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów prywatnych znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwość, autentyczność i moc dowodowa nie budziły jego wątpliwości oraz na podstawie zeznań świadka H. P.. Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka H. P., jako zeznaniom szczerym, rzeczowym oraz korespondującym z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 3 kpc Sąd pominął dowody z zeznań świadków P. N. i M. N. oraz z zeznań stron z uwagi na okoliczność, iż w/w dowody powołane zostały na okoliczności nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy. W ocenie Sądu Rejonowego, w oparciu o zasady logicznego rozumowania, świadkowie nie byłiby również w stanie złożyć zeznań pozwalających na dokonanie ustalenia terminu zapłaty każdej z 231 należności w oparciu o własną wiedzę i pamięć, co czyni zeznania świadków dowodem, który w tym zakresie Sąd uznał za nieprzydatny do wykazania wskazanego faktu.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, że powód w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej sprzedał pozwanemu towary, a w niniejszej sprawie żądał należności odsetkowej.

Sąd stwierdził, że zgodnie z przepisem art. 476 k.c. dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Nie dotyczy to wypadku, gdy opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W ocenie Sądu Rejonowego, mimo treści żądania powoda należne przedsiębiorcy w ustalonym stanie faktycznym odsetki winny zostać zasądzone jako odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych.

Mając bowiem na uwadze, iż od dnia 1 stycznia 2016 roku nastąpiła nowelizacja ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych i w życie wszedł artykuł 4a zgodnie z którym do transakcji handlowych nie stosuje się przepisu artykułu 481 § 2 k.c., o odsetkach orzekać należy na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Zgodnie z treścią tego przepisu w transakcjach handlowych - z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny - wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

- 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie;
- 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

Pozwany kwestionował powyższe okoliczności wskazując, iż wszelkie płatności były dokonywane przez niego w terminie.

Jednocześnie pozwany zakwestionował żądanie powoda wskazując, iż powód nie wykazał wysokości żądania, gdyż nie wykazał terminów zapłaty poszczególnych należności.

Sąd Rejonowy zauważył, iż zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przepis powyższy statuuje zasadę kontrydiktoryjności. Reguła ta wyraża się w tym, że postępowanie cywilne jest sporem toczącym się między równouprawnionymi podmiotami. W ramach tego sporu strony obowiązane są przedstawiać twierdzenia, składać wyjaśnienia oraz zgłaszać wnioski dowodowe.

Jednocześnie w procesie cywilnym ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania i to one są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). Innymi słowy ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo (żąda czegoś od innej osoby) obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu (czyli neguje uprawnienie żądającego) obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje.

Sąd Rejonowy wskazał też, że strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Istota zasady dotycząca ciężaru dowodów sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem.

Jak wskazał Sąd Rejonowy, powód przygotował notę, w której wymienił daty zapłaty poszczególnych należności. Wobec braku dowodów potwierdzających wskazane dane, sąd uznał dokument sporządzony przez powoda, bez potwierdzenia drugiej strony jako dowód tego, iż strona złożyła oświadczenie danej treści i odzwierciedla twierdzenie strony w zakresie wskazanych informacji.

Jednak jak podniósł Sąd Rejonowy, samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2014 r., sygn. I ACa 286/14). Zwłaszcza, gdy zostało zakwestionowane przez przeciwnika. Nadto w myśl ogólnych zasad procesowych, to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (por. wyrok SN z dnia 19 grudnia 1997 r., II CKN 531/97, LEX nr 496544), a na stronie pozwanej spoczywa obowiązek wykazania, że powodowi jego żądanie nie przysługuje (por. wyrok SN z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06).

W ocenie Sądu Rejonowego, w niniejszej sprawie, to na powódzie dochodzącym zapłaty skapitalizowanej należności odsetkowej spoczywał ciężar udowodnienia terminu zapłaty, celem możliwości zliczenia należnej wysokości roszczenia.

Tymczasem powód nie zaproponował żadnego dowodu w tym zakresie poza zeznaniami świadków, podczas, gdy jak wcześniej wskazano, świadkowie nie byliby w stanie złożyć zeznań pozwalających na dokonanie ustalenia terminu zapłaty każdej z należności.

Wobec powyższego, na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych w związku z art. 6 k.c. a contrario Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu orzeczono w niniejszej sprawie na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego złożył powód, zaskarżając wyrok w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu powód zarzucił:

1) sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie, w jakim sąd błędnie uznał, iż:

a) powód nie udowodnił wystarczająco swojego roszczenia, podczas gdy powód przedstawił szereg wiarygodnych dowodów, które dostatecznie wykazały roszczenie powoda co do zasady, jak i co do wysokości, tj. dowody z dokumentów, a także dowody z zeznań świadków, które to zostały bezpodstawnie pominięte przez Sąd,

b) powód nie przedstawił dowodów potwierdzających dane wskazane w nocie odsetkowej, podczas gdy dane te zostały potwierdzone przedłożonym przez powoda wydrukiem z rachunku bankowego,

co skutkowało wydaniem zaskarżonego wyroku,

2) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, polegający na pominięciu przy dokonywaniu ustaleń faktycznych dowodu z dokumentu, tj. wydruku z rachunku bankowego, który to dowód jednoznacznie wskazywał na nieterminowe realizowanie zobowiązania przez pozwanego oraz podstawę naliczenia pozwanemu odsetek za opóźnienie i tym samym potwierdzał wystawioną przez powoda notę odsetkową, stanowiącą podstawę niniejszego powództwa, co skutkowało wydaniem zaskarżonego wyroku,

3) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c, poprzez niedokonanie jakiegokolwiek oceny dowodu z umowy o współpracy handlowej, z dnia 20 kwietnia 2015 r., mimo iż umowa stanowiła dowód na okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, m.in. na termin płatności faktur oraz zasadność naliczenia odsetek przez powoda, a jej wiarygodność wynika w szczególności z faktu jej podpisania przez przedstawicieli obu stron, co skutkowało wydaniem zaskarżonego wyroku,

4) naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c, poprzez sprzeczną z całokształtem materiału dowodowego zebranego w sprawie, a także z doświadczeniem życiowym i zasadami logiki ocenę materiału dowodowego w zakresie, w jakim sąd uznał za wiarygodny dowód z zeznań świadka H. P., podczas gdy w/w świadek jest pracownikiem pozwanego i w związku z tym ma interes w zeznawaniu na jego korzyść, a ponadto złożone przez świadka zeznania stoją w sprzeczności z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, m.in. z dowodów z dokumentów, co skutkowało wydaniem zaskarżonego wyroku,

5) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 235² § 1 pkt 2 i 3 k.p.c w zw. z art. 227 k.p.c poprzez nieuzasadnione pominięcie dowodów z zeznań świadków P. N. (2) i M. N. (2) oraz przesłuchania stron, z uwagi

na okoliczność, iż w.w dowody powołane zostały na okoliczności nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy oraz są nieprzydatne dla wykazania faktów dla sprawy istotnych, podczas gdy w.w dowody miały na celu wykazać okoliczności mające istotne znaczenie dla sprawy, m.in. termin płatności faktur oraz brak terminowego uiszczania płatności przez pozwanego, a w konsekwencji zakwestionowałyby niezgodne z prawdą zeznania świadka H. P., co skutkowało wydaniem zaskarżonego wyroku,

6) naruszenie art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez nierówne traktowanie stron postępowania polegające na nieuzasadnionym pominięciu dowodów wnioskowanych przez powoda, przy jednoczesnym dopuszczeniu i przeprowadzeniu wszelkich dowodów wnioskowanych przez pozwanego, co skutkowało brakiem możliwości dowodzenia swoich racji przez stronę powodową i tym samym stanowiło naruszenie zasady równości wobec prawa.

Mając powyższe na uwadze, powód wniósł o:

- 1) zmianę pkt. 1 zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 30.951,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lipca 2020 r. do dnia zapłaty,
- 2) zmianę pkt 2 zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, za I instancję według norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie,
- 3) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za II instancję według norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie,

ewentualnie powód wniósł o:

- 4) uchylene zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Pozwany w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja powoda okazała się nieuzasadniona.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów apelacji wskazać trzeba, że nie można w żadnym razie uznać, aby w niniejszej sprawie doszło do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Kwestionowanie dokonanej przez Sąd oceny dowodów nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, zadowalających dla skarżącego, ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej oceny materiału dowodowego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, LEX nr 53136). Jeśli tylko z materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena taka nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby nawet w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko wówczas, gdy brak jest logiki w wysnuwaniu wniosków ze zgromadzonego materiału dowodowego lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza reguły logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906).

Zdaniem Sądu Okręgowego nie można w żadnym razie uznać, aby ocena dowodów dokonana w niniejszej sprawie przez Sąd pierwszej instancji wykraczała poza powyższe ramy, zarzut zaś podniesiony w tym zakresie przez powoda wiąże się w istocie rzeczy jedynie z kwestionowaniem przyjętej przez ten Sąd oceny prawnej dochodzonego roszczenia.

Wnioski wyprowadzone przez Sąd pierwszej instancji ze zgromadzonego materiału dowodowego były logiczne, zgodne z doświadczeniem życiowym.

Zarzut powoda dotyczący naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. sprowadzał się przede wszystkim do braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, polegającego na pominięciu przy dokonywaniu ustaleń faktycznych dowodu z dokumentu tj. wydruku z rachunku bankowego powoda, który to dowód zdaniem skarżącego w sposób jednoznaczny wskazywał na nieterminowe realizowanie zobowiązania przez pozwanego oraz podstawę naliczenia pozwanemu odsetek za opóźnienie i tym samym potwierdzał wystawioną przez powoda notę odsetkową.

W istocie ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy sprowadzały się do przyjęcia, że strony pozostawały w stosunkach gospodarczych, a z tytułu sprzedanych pozwanemu towarów powód wystawił mu 231 faktur vat, wymienionych przez Sąd, po czym w dniu 30 czerwca 2020 r. powód wystawił notę zbiorczą, w której obciążył pozwanego odsetkami z tytułu nieterminowych zapłat za wystawione faktury w łącznej kwocie 30.951,58 zł.

Zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniach m.in. postanowienia z dnia 4 października 2002 r., III CZP 62/02 (OSNC 2004, nr 1, poz. 7) oraz z dnia 21 sierpnia 2003 r., III CKN 392/01 (OSNC 2004, nr 10, poz. 161), a ponadto wyrokach z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 132/05 (LEX nr 189904) i z dnia 9 lipca 2014 r., I PK 316/13 (LEX nr 1511811) postępowanie prowadzone przez Sąd drugiej instancji – pozostając postępowaniem odwoławczym i kontrolnym – zachowuje walor postępowania rozpoznawczego, co oznacza, że sąd ten ma pełną, ograniczoną jedynie granicami zaskarżenia, swobodę jurysdykcyjną i może on dokonać ponownej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Postępowanie przed sądem drugiej instancji polega bowiem na ponownym merytorycznym rozpoznaniu sprawy (zob. m.in. uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2000 r., II UKN 385/99, OSNP 2001, Nr 15, poz. 493 oraz z dnia 22 maja 2014 r., III PK 113/13, LEX nr 1483409).

Ponownej oceny prawnej powyższych okoliczności Sąd Okręgowy obowiązany był natomiast dokonać na podstawie art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c.

Należy zatem stwierdzić, iż Sąd Rejonowy słusznie wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, że to na powodzie spoczywał zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar wykazania wysokości dochodzonego roszczenia (zwłaszcza wobec faktu, że pozwany zakwestionował roszczenie powoda tak co do zasady jak i co do wysokości), a tym samym wykazania terminów zapłaty przez pozwanego poszczególnych kwot z poszczególnych faktur. W ocenie Sądu Okręgowego okoliczność ta nie została przez powoda wykazana, w szczególności nie została potwierdzona przywoływanym przez powoda dowodem z dokumentu w postaci wydruku z rachunku bankowego powoda. W pierwszej kolejności stwierdzić bowiem należy, że wydruk ten, znajdujący się na k-14-19 zawiera kilkadziesiąt pozycji dotyczących wpłat dokonywanych przez pozwanego na rachunek bankowy powoda, z czego w przypadku ponad 40 pozycji tytuł operacji został opisany jako „wg zestaw/zest, uznanie”. Trudno zatem uznać aby daty kwot wpłacanych przez pozwanego z tego tytułu na rachunek powoda potwierdzały daty wpłat dokonywanych przez pozwanego na poczet jakichkolwiek faktur, a w szczególności faktur których dotyczy wystawiona przez powoda nota odsetkowa. Również w przypadku pozostałych pozycji trudno uznać za wykazane, że dotyczą one wpłat dokonywanych przez pozwanego na poczet faktur ujętych w nocie odsetkowej. Należy bowiem zauważyć, że powód dołączył do akt również faktury, które jego zdaniem pozwany płacił z opóźnieniami wskazanymi w nocie odsetkowej i każda z tych faktur ma swoje oznaczenie składające z trzech numerów np. (...) (k-79), (...) (k-105) czy (...) (k-134). Tymczasem w wydruku z rachunku bankowego powoda znaczna część pozycji „tytuł operacji” jest oznaczona jedynie dwoma numerami, przy czym część poprzedzona jest zapisem „fv”(np. „(...)”, co mogłoby sugerować że chodzi w tym przypadku o fakturę), ale część pozycji takiego zapisu nie zawiera (np. zawierając jedynie oznaczenie (...) lub (...)), w związku z czym nie można przyjąć że potwierdzają one dokonywanie wpłat z tytułu faktur, a nie z jakiegokolwiek innego tytułu. Z kolei część wpłat poprzedzona była oznaczeniem np. „(...)” co sugerować mogłoby oznaczenie zapłat za kilka faktur”, tyle tylko, że ponownie pozostaje to jedynie w sferze przypuszczeń, gdyż również w tych przypadkach brak właściwego oznaczenia faktur, na poczet których należałoby ewentualnie zaliczyć te wpłaty. Poza tym, w takich przypadkach powód nie wykazał w jakim zakresie poszczególne ewentualne zbiorcze wpłaty zaliczane były na poszczególne faktury. Należy przy tym zauważyć, że pozwany już w sprzeciwie podniósł zarzut niewykazania przez powoda, która wpłata uwidoczniła w zastawieniu wpłat została przez

powoda zaliczona na jaką fakturę, zwłaszcza jeśli chodzi o wpłaty które zostały opisywane jako „wgzet”, „wg zestaw” itp. Wykazanie zaś dat, od których powód liczył ilości dni opóźnień pozwanego, miało istotny wpływ na ustalenie, czy te ilości były prawidłowe.

Należy zatem jeszcze raz podkreślić, że zgodnie z treścią art. 6 k.c to na powozie spoczywał obowiązek wykazania w sposób nie budzący wątpliwości które wpłaty pozwanego, z jaką datą zostały przez niego zaliczone na poczet poszczególnych faktur i tym samym wykazanie od jakiej daty powód liczył dni opóźnienia pozwanego w płatnościach poszczególnych faktur. Tymczasem w przedłożonej przez powoda zbiorczej notcie odsetkowej, pomijając fakt, że niektóre z faktur zostały nieprecyzyjnie opisane, to poza wskazaniem terminów zapłaty wynikających z poszczególnych faktur nie wskazał terminów, w jakich pozwany dokonywał wpłat na poszczególne faktury, a tym samym nie wykazał czy przyjęte przez niego dni opóźnień były prawidłowo przez niego określone.

Jeszcze raz należy zatem podnieść, odnosząc się do zawartych w apelacji zarzutów naruszenia wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. zasady swobodnej oceny dowodów, że zgodnie z tą zasadą sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, a zatem z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Wprawdzie przewidziane w powyższej regulacji kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów mogą być przedmiotem kontroli odwoławczej, jednak powoływanie się na naruszenie cytowanego przepisu nie może polegać wyłącznie na przedstawieniu odmiennego stanu faktycznego ustalonego na podstawie własnej oceny dowodów. Skarżący może tylko wykazywać, że sąd pierwszej instancji rażąco naruszył ustanowione w powołanym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów, a w konsekwencji naruszenie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy.

Ponieważ z przyczyn wskazanych powyżej, z porównania przedłożonej przez powoda dokumentacji w postaci wydruku z rachunku bankowego i przygotowanej przez powoda zbiorczej noty odsetkowej nie da się ustalić istotnej w sprawie okoliczności tj. dat wpłat dokonywanych przez pozwanego na poczet poszczególnych faktur, zbędnym było przeprowadzanie dowodu z zeznań świadków na tę okoliczność. Sąd Okręgowy podziela w tym zakresie stanowisko Sądu Rejonowego, iż świadkowie nie byłiby w stanie podać terminów zapłaty każdej z 231 faktur. Wobec zaś niewykazania przez powoda tej okoliczności, a tym samym wysokości dochodzonego roszczenia, również przeprowadzenie dowodów na okoliczność terminów, w jakich faktury powinny być płacone stało się zbędnym. Należy też zauważyć, że na rozprawie w dniu 16.06.2021 r., podczas której Sąd Rejonowy na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. pominął dowód z zeznań świadków P. N. i N. N., jak również na kolejnym posiedzeniu w dniu 23.06.2021 r., na którym Sąd ogłosił wyrok, pełnomocnik powoda był nieobecny i tym samym nie złożył stosownego zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. Tym samym stronie reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika, nie przysługuje prawo powoływania się na ewentualne uchybienia przepisom postępowania w dalszym toku postępowania (art. 162 § 2 k.p.c.). Podobnie, jeśli chodzi o dowód z zeznania stron, to stwierdzić należy, że na rozprawę w dniu 16.06.2021 r., na którą sąd wezwał reprezentantów stron do osobistego stawiennictwa pod rygorem pominięcia dowodu z ich zeznań (k-214 i k-226), reprezentanci stron się nie stawili i również w przypadku pominięcia dowodu z zeznań stron, strona powodowa reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie złożyła zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasądzając od powoda na rzecz pozwanego koszty zastępstwa pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości stawki minimalnej – 1.800 zł, określonej na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz.1804 ze zm.).

SSO Elżbieta Kala